

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ

**ADANA’NIN ALADAĞ İLÇESİNDE KIZ
ÖĞRENCİ YURDUNDA MEYDANA
GELEN ELİM YANGIN VAKASININ
ARAŞTIRILMASI VE BENZER
ACILARIN BİR KEZ DAHA
YAŞANMAMASI VE KAMUSAL EĞİTİM
VE BARINMA HAKLARININ TÜM
ÖĞRENCİLERİMİZ İÇİN GÜVENCE
ALTINA ALINIP
YAYGINLAŞTIRILMASI İÇİN ALINMASI
GEREKEN TEDBİRLERİN
BELİRLENMESİ AMACIYLA KURULAN
MECLİS ARAŞTIRMASI KOMİSYONU**

**MÜZAKERE TOPLANTISI
KÖPRÜCÜK MAHALLESİ**

10.05.2017 Tarihli Toplantı Tutanağı

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ

10 Mayıs 2017 Çarşamba

BİRİNCİ OTURUM

Açılma Saati: 17.43

BAŞKAN: Fatma Güldemet SARI (Adana)

BAŞKAN VEKİLİ: İsmail TAMER (Kayseri)

SÖZCÜ: Leyla ŞAHİN USTA (Konya)

KÂTİP: Ayhan GİDER (Çanakkale)

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, değerli Komisyon üyelerimiz, Köprücük köyümüzün çok değerli sakinleri, özellikle elim yurt yangınında hayatını kaybetmiş olan evlatlarımızın çok değerli aileleri; tekrar başımız sağ olsun. Allah rahmet eylesin, mekânları cennet olsun. Allah sizlere sabır versin.

Biliyorsunuz, Türkiye Büyük Millet Meclisinde Aladağ'da gerçekleşen bu elim yurt yangınıyla ilgili bir araştırma komisyonu kuruldu. Bu Araştırma Komisyonunda bulunan çok değerli milletvekillerimiz burada. İsmail Tamer milletvekilimiz, Leyla Şahin Usta milletvekilimiz, Ayhan Gider vekilimiz, Hatice Dudu Özkal vekilimiz, Deniz Depboylu vekilimiz, Muhammet Rıza Yalçınkaya vekilimiz, Osman Mesten vekilimiz, Hüda Kaya vekilimiz, Gülay Yedekci vekilimiz ve Mustafa Ali Balbay milletvekilimiz bugün hep beraber Aladağ'a geldik. Sabah Aladağ merkezde hem Kaymakamımızla, İlçe Millî Eğitim Müdürüyle, o gün yangında olaya müdahale eden itfaiye ve vatandaşlarımızla görüştük.

Tabii ki buraya kadar gelmişken hem sizleri ziyaret etmek hem de sizlere taziye dileklerimizi bir kez daha ifade etmek için Köprücük köyüne geldik, sizlerle bir araya geldik. Buradan da Karahan ve Kışlak köylerine gideceğiz, oradaki ailelerimizle görüşeceğiz.

Bir sohbettir. Sizlerin duygu ve düşüncelerini almak, beraber konuşmak acınızı belki hafifletemez ama paylaşarak bir şekilde, özellikle Türkiye'de bir daha böyle elim yangın facialarının gerçekleşmemesi için hep beraber ne yapmamız gerekiyor; bunlarla ilgili hem bizler, milletvekilleri olarak, Komisyon üyeleri olarak ne yapabiliriz hem de yerinde incelemeler yaparak eksikliklerimiz nedir, bununla ilgili görüşlerinizi almak üzere geldik.

Bugün Köprücük köyümüzde de sizleri dinleyeceğiz.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU'NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Keşke daha evvel gelseydiniz de bu olmasaydı.

BAŞKAN – Keşke daha önce gelmiş olsaydık ama maalesef... Dediğim gibi, bundan sonra bu tür acıların yaşanmaması için elimizden geleni yapacağız.

Ben sohbetimize, görüşmemize başlamadan önce basındaki arkadaşlarımızdan müsaade isteyeceğim ki sizler daha rahat bizlerle konuşasınız diye.

Genel bir görüntü alsınlar, ondan sonra dilediğiniz gibi, gönlünüzden nasıl geçiyorsa... Biz sizi dinlemek için bugün buradayız. Her şeyi çok rahat konuşabilirsiniz, basını da dışarıya çıkartacağız.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU'NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Bakan Hanım, hoş geldiniz.

BAŞKAN – Hoş bulduk. Nasılsın iyi misin görüşmeyeli?

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU'NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Teşekkürler, siz nasılsınız?

BAŞKAN – Çok şükür, Allah razı olsun.

ZELİHA AVCI’NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Başımızın üstünde yeriniz var.

BAŞKAN – Allah razı olsun.

Keşke Aladağ’a bu vesileyle gelmiş olmasaydık da başka bir sebepten gelmiş olsaydık.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Her şeye bir şey olacak önce.

BAŞKAN – Biz bugün sizleri dinlemek için buradayız, gönül rahatlığıyla her şeyi konuşabilirsiniz. Paylaşalım, dinleyelim, konuşmayalım, gözümüzün içine bakalım.

HÜDA KAYA (İstanbul) – Kendinizi tanıtabilirsiniz.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Ben Tuba Aydoğdu’nun annesiyim, Teslime Aydoğdu.

Benim 2 kızım daha var, onların da öyle olmasını istemiyorum.

BAŞKAN – Allah korusun.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Yurtta kalıyorlar 2’si de.

BAŞKAN – Devlet yurdundalar şu anda.

TESLİME AYDOĞDU – Evet, aynı yurtta kalıyorlar ama çok sıkıntılı oluyor.

BAŞKAN – Nedir sıkıntısı?

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Onların hasretine dayanamıyorum ben. Ben onlara güvenemiyorum artık bugünden sonra. Ben onların yanında olmak istiyorum.

Şimdi, eşim bugün işe başladı, Adana, Aşkım Tüfekçi Devlet Hastanesinde, onu yeni Numune’ye aldirmek istiyorum. Oranın arası uzak evle, geceleri şeye kalınca uzak oluyormuş; ayda 180 lira yol parası çıkıyormuş. Oraya nakil edilmek istiyor, yeni Numune Hastanesine; orası evimize yakın.

Bir de çocuklarımın yanında olmak istiyorum.

Görüyorsunuz buraların nasıl olduğunu. Bir yol yaptılar bize, siz gelecek olduğunuzda.

Bana dokunma! Bana kimse dokunmasın!

İSMAİL TAMER (Kayseri) – Yo, dokunma, dokunma.

Söyle.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Tayyip Erdoğan’ın Hanımı gelecek oldu çocuklarım yandığında. İki günün içinde bir yol yaptılar, iki günün içinde; daha bir sefer kullanmadık. Ondan sonra o yol bir kar yağdı, bir araba gelmeden her tarafı sel, eylem süpürdü.

Bir de tarla sahipleri var. Tarla sahipleri bizi mahkemeye verecek, hepsinin evleri, tarlaları kaydı. Şimdi, gene siz gelecek oldunuz yolu açtılar. Sadece oraya 3 tane büz gerekli menfez yapmak için -hani sel iniyor ya derelerden- onu yapmadılar geri getirdiler. Bizim o 2-3 büz kadar değerimiz yok. Vatandaşlık görevimizi biz yapıyoruz, bize bu Aladağ’ın yetkilileri hiç sahip çıkmıyor. Siz sağ olun, sizin başımın üstünde yeriniz var, siz bilmiyorsunuz hâlimizi. O kayan yolun kenarına duvar ördürmek istedik yapmıyorlar, hepsi biliyor ama bunlar yapmıyorlar.

Bizim hiç sulama suyumuz yok, projede yok. Sulama suyu veriyorlar bize boru döşemiyorlar. Bizi öyle, biliyorsun işte buranın hâlinin nasıl olduğunu.

İSMAİL TAMER (Kayseri) – Burada neyle geçiniyorsunuz?

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Biz burada nasıl mı geçiniyoruz? Hiçbir şeyimiz yok bizim. Bize Belediye iş vermez, bizi işe almaz; tanıdıklarını, akrabalarını alıyorlar. Bizim muhtarımız dahi içinde, kimseden çekincem yok. Bizi hiç kimse tınlamıyor, vatandaş yerine koymuyor, insan yerine koymuyor. Benim çocuklarım bunların yüzünden yandı, bu Aladağ’dakilerin. Millî Eğitim, itfaiyeci, ondan sonra EDAŞ, o sorunlu yurt görevlileri; bunların yüzünden.

Ben oraya nasıl verdim kızımı biliyor musunuz, ne şartlarda? Ben ilkokul 3’üncü sınıftaydım, babam beni okutmadı. Ben onları her gün okula göndermek istedim, her gün. Okumak için can verdi o çocuklar. Benim gibi olmasınlar, devlete, millete hayırlı evlat olsunlar diye ben çocuklarımı saldı. İki ay olmuştu daha, üç yılda bir yurt yapılmadı, üç yılda. Bunu devlet okutmak istiyor bu çocukları biz okutmasak ceza veriyorlar, jandarmayla geliyorlar. Niye sahip çıkmadılar?

O benim her şeyimdi, ben onunla hayat yaşıyordum, şimdi yaşayan ölüyüm ben o benim geleceğimdi. “Sana hep ben bakacağım anam. Anama, babama, amcama, ben bakacağım hep size.” dedi. Şimdi kim bakacak bana?

İki ay olmadı oraya gideli. Ben oraya nasıl verdim o çocuğumu? Bir ay önce hazırladı çantasını, okula gideceğim diye. Bir yazı gitti, yurt yok. Millî Eğitimin yanına vardı, Millî Eğitim dedi ki: “Size bir haftaya bir yer gösteririz.” Bir telefon numarası verdi bize, eşim 3 defa aradı; telefonları açmadılar, telefonlara çıkmıyorlar. Şimdi, bir yerden bir şey gelmedi. Çocuklar “Biz dersimizden geri kaldık...” Ben oraya çocukları ellerimle gönderdim, attım o ateşin içine, ellerimle verdim onları, 2 tane kızım. Oraya verdim, Millî Eğitimden haber kalmadı. Biz de çocuklarımızı çaresiz verdik Kozana. Kozan’a vasıtamız, arabamız gidip gelmiyor, ulaşımımız yok Kozana. Biz onu orada görürüz, gelir diye oraya verdik; çocuklarımız böyle...

Buna itfaiye, hiç birisi müdahale etmemiş o yangında. Benim eşim orada çalışıyordu, beş gün olmuştu, işe girmişti Aladağ’da. Jandarmalar, polisler içeride kimse yok diye tutmuşlar kanadını, yaralı kızın kolunu. “3’üncü katta kardeşlerim, arkadaşlarım var, hepsi orada yanıyor, babam, çatır çatır yanıyorlar, yetiş.” demiş. Yangın merdivenini kırmaya koşmuş, tutmuşlar...

Ben bunların hepsini... Kime ne diyeyim ben! Hepsi aynı. Hiç bizim bu Aladağ’da...

Cumhurbaşkanına şeyim yok, o bilmiyor, tanımıyor ama bu Aladağ’da da bizi hiçbir şey sinmiyor. Kaçıyorlar bizi gördükleri hâlde. Ben şimdi terk edip gideceğim bu köyü, terk edip gideceğim!

BAŞKAN – Adana’ya mı yerleşeceksin?

TESLİME AYDOĞDU – Gücüm olursa gideceğim.

Bana bir iş ayarlayabilirseniz çok sevinirim.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Toplam 3 tane mi çocuğunuz mu var abla?

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Benim 2 çocuğum var, 3 tanesi önce öldü, bu yanarla 4’üncü çocuğum, böylelikle öldü çocuklarım.

BAŞKAN – Allah sabır versin. Valla, çok büyük bir acı yaşadınız, hep beraber yaşadık biz.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Allah kimselere yaşıatmasın, sizin de evlatlarınız var.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Çocuklar senin mi?

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Benim değil onlar, şunun.

Bunlar arkadaşının resmini gördüler telefonda, şu ağlaya ağlaya... Arkadaşı.

6 yaşında verdim ben buraya, okula. Bizim ev uzakta orada, Kirazlı mahallesinde, oradan buraya okula gelirdi.

BAŞKAN – Başka...

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Sizin 2 çocuğunuz şu anda nerede okuyor?

TESLİME AYDOĞDU – Biri Kozan Devlet okulunda, biri Adana Bahtiyar Vahabzade Sosyal Bilimler Lisesi hazırlıkta okuyor.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Çocuklar yanında okusun mu istiyorsun?

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Ben çocuklarım akşam sabah evime gelsin istiyorum. Servis, neyse.

Orada eşim asgari ücretle işe girdi.

BAŞKAN – Çocukların dışarıda oynasın istersen, çocuklar etkilenmişler zaten. Dışarıda bahçede biraz oynayın siz çocuklar, olur mu? Hadi bakalım.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Ben yangın yerine gitmedim, gidemedim, araba bulamadım. Sabaha kadar, o geldiğiniz yolda bir yer var, orada bekledim yağmurun altında, daha da gitmedim.

Görseydim öyle bir şey... Hayalleri bana şey...

O kadar mantığını kullanan bir çocuktu. Öbür evlatlarım öyle değiller, öbür evlatlarım onun kadar şey değil.

BAŞKAN – Hepsi birbirinden kıymetli.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Allah beni vuracağı yeri bildi, en çok sevdiğim...

BAŞKAN – Allah başka acı göstermesin, çok büyük acılar yaşadın, ben biliyorum.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Ben onu öldüğüne daha inanmıyorum. Orada çaresiz, nasıl, çığıra çığıra çaresiz kaldığına şey yapıyorum. Hep ihmallerden, hepsi bunların yüzünden. Hepsi video çekmeye uğraşmış o çocuklar orada yanarken.

Bu Aladağ’ın itfaiyecisi olmaz mı; belediyesi oluyor, itfaiyecisi olmaz mı? Ondan sonra, yangın maskesi olmaz mı, yangın elbisesi olmaz mı, yangın merdiveni olmaz mı? Bostan korkuluğu diye mi diktiler bunları Aladağ’a? Niye burada görevlendiriyorlar?

Ben ne kadar istedim ki bu şeyleri Cumhurbaşkanıyla bir görüşmeyi ama gariban, şey yerdeyim, bir yer bilmiyorum, bir yere gidemiyorum; daha ben Adana’ya gitmiş insan değilim. Hakkımı arayamadım ben zamanında.

BAŞKAN – Biz buraya geldik Türkiye Büyük Millet Meclisini temsilen bütün milletvekilleri olarak. Siyasi parti hiç fark etmez, bütün partilerin temsilcileri burada. Burayla ilgili ihmal var mı, bir şey var mı; bunları biz raporlamak için, bunları dinlemek, sizleri dinlemek için bir araya geldik.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Var, göz göre göre yandı, çaresi varken çaresiz duruma düştük.

“Burada çocuklar yok, hepsini çıkarttık.” demiş. Eşim sağlık ocağına koşarak sağlık ocağında, hastanelerde arıyor benim çocuğumu.

BAŞKAN – Kim demiş çocuklar yok diye?

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Oradakiler demiş işte, oradaki görevliler, oranın görevlileri demiş, kim olduğunu bilmiyorum yani.

Yangın merdiveni kitli olur mu? Eski bak, kırk yıllık tesisata yeni sanayi saati takmışlar. Yeni sanayi saati takılır mı? Zaten bütün suç o EDAŞ'ta. "O gün cihaz takıldı." diyor benim o yaralı kızım. "Suyu açtık, her yerden yangın çıktı." diyor.

Bilmiyorlarsa, bir şey anlamıyorlarsa başa geçmesinler. Ben onu ne zorluklarla büyüttüm, ellerin kapılarında 3 çocuğumu ne zorluklarla büyüttüm. Ben onların ağzına bir biberon mama bile vermeden büyüttüm.

BAŞKAN – Allah sabır versin.

Başka...

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Milli Eğitim Müdürünün dokunulmazlığını kaldırın.

BAŞKAN – Dokunulmazlığı yok zaten, bir suçu varsa, kimin suçu varsa ona ceza verilir.

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Bu, çocuklarımızı oraya yerleştirdi bizim. Yunus Demircioğlu, okul müdürü, İlçe Başkanımıza da dedim, Belediye Başkanımıza demedim. Bunlar bizim çocuklarımızı, bu 3'ü, 4'ü oraya yerleştirdi.

MUHAMMET RIZA YALÇINKAYA (Bartın) – Kim, bir daha söyler misin?

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Okul Müdürü Mehmet Aktaş, Yunus Demircioğlu Fon Müdürü, Mucahit Hoca Okul Müdürü -soy ismini bilmiyorum- bunlar yurttaki eksiklik olduğundan dolayı, çocuk yurdu kapalı diye bizim çocuklarımızı oraya yerleştirdiler, yurt kapalı diye yerleştirdiler.

BAŞKAN – Peki, sizi önce Kozan'a göndermediler mi?

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Yok. "Biz Kozan'a gideceğiz." dedik, çantamızı bile indirmedim muhtarım da biliyor. Bu yurdu muhtarım da gezdi. Kimin gez dediğini bilmiyorum ben, buna sorun bunu, bunun dokunulmazlığını da kaldırın. Bu yurdu muhtarım gezdi ama kimin gez dediğini bilmiyorum ben, kendine sorabilirsiniz. Bizim çocuklarımızı oraya Milli Eğitim yerleştirdi.

Öteki yurdun görevlileri yatıyor ama bunlar niye yatmıyor Sayın Bakanım? Suçlu bunlar, bunlar. Biz Kozan'a götürecektik, bizi geri gönderdiler. Biz oraya ettik çocuklarımızı, Kozan'a götüreceğiz. "Size yurt buluruz, yer buluruz." dediler, geri geldik biz. Üç dört gün, bir hafta, iki hafta burada durduk, ondan sonra geri çağırıldılar "Yurt bulduk." diye. Bizim çocuklarımız... Yunus Demircioğlu önümüze düştü, Milli Eğitim Müdürü, Okul Müdürü de oraya gelmiş; oranın açığı var diye bizim çocuklarımızı oraya yerleştirdiler, yaktılar.

BAŞKAN – Yunus Demircioğlu kim?

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Sosyal Yardımlaşma Fon Müdürü. Buradan para kaydırmak için yaptılar bunu.

BAŞKAN – Sosyal Yardımlaşma İlçe Müdürü mü?

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Sosyalde işte, bilmiyorum, "fon müdürü" diyorum ben.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Adınız ne sizin?

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Mustafa Avcı.

Ben vardım, burada yanmış çocuğum. "Çocuğum içeride." dediğim hâlde bana soruyor "Kaç çocuk var?" diye. Ben "Süleymanlıların yurdu burası." dediğim hâlde "Yok, deme." diyorlar, yayını yasağı getirdiler. Hiçbir müdahale yapan olmadı. Her taraf kapalı, kilitli, nereden çıksın çocuklar ateşi verisen? Çocuklarımız böylece yandı. Kasten mi yandı, nasıl, ne durumda yandığını, biz bilemiyoruz.

Sayın Bakanım, önce Kaymakam geldi buraya, bütün Aladağ'ın yetkilileri geldi buraya. İşte bu komutan da geldi, kaç tane askerle geldi. Burada yiyecek miydik biz? 25-30 kişi adamla geldi burada -onu da görevden aldılar da- üç gün geçmeden yurt yandı. Bunu yeniden soruşturmanızı istiyorum sizden.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Neden sonra üç gün geçmeden yurt yandı?

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Bilmiyorum, neden olduğunu bilmiyorum. Yunus Demircioğlu “Karım da orada, çocuğunu...” dedi. Yurdun açığı varmış, talep olmadan yurt kapanacakmış, bizim çocuklarımız o yüzden getirildi oraya. Kozan'a göndereceğiz dedik ona, çantasını bile indirmedim şeyin üstünden.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Yurt kapanmasın, öğrenciler azalmasın.

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Evet, yurt kapanmasın. Oradaki yetkililer orada okumuşlar hepsi, o Mücahit Hoca'nın, hep orada okumuşlar.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Muhtar mı yönlendirdi sizi oraya?

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Muhtar değil, Mücahit Hoca, Milli Eğitim Müdürü, Yunus Demircioğlu. Muhtar da gezmiş yurdu. Kim gez dediyse bilmiyorum ben, kendine sorun.

Sayın Bakanım, bizim bu çocuklarımıza “şehit” demiyor devletimiz, bize şehitlik vermiyor. Neden kaynaklanıyor, bilmiyorum. Bizim çocuklarımızı Milli Eğitim yaktı, Milli Eğitim Müdürü devletin.

14 yaşında, ne durumda öldüğünü bilemiyoruz. Ne yaptılar ne ettiler de yaktılar, bilemiyorum ben. Kasten yandı diyorum ben. Bu yolların yapıldığı yoktu. Bunların için mi yaptılar? Bu köylere hizmet yetmiyor diye mi yaptılar? Bunu çok iyi incelemenizi istiyorum sizden.

BAŞKAN – Şimdi, hiçbir evladımız, hiçbir vatandaşımız, hiçbir insanoğlunu bir yere yol yapılınsın veya bir yere bilmem ne yapılınsın diye...

MUSTAFA AVCI – Köylere şimdi gelmiyorlar, bakmıyorlar. Kaymakam geldi, üç gün olmadan, geçmeden çocuğumuz yandı bizim.

BAŞKAN – Mustafa Bey, acınızı anlıyorum ama yani şimdi burada “Çocuğumuz bile bile yakıldı.” doğru bir ifade olmuyor, doğru değil. Burada bir ihmal, bir eksiklik var, gözüküyor.

MUSTAFA AVCI – Evet, ihmal var.

BAŞKAN – Bunu bulalım.

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – İhmal var da iki belediyenin itfaiyesi neden müdahale yapmadı çocuklarımıza? Ben oraya vardım yani getirtmediler. Benim çocuğum gitti, “Hastaneye git.” dediler. “Benim çocuğum içeride yanıyor.” dedim.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Siz buradan oraya gidene kadar yangın devam etti mi?

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Evet, yangın devam etti. Ben buradan taksi tuttum, gittim.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Yani iki saatlik yol gittiniz, o süreçte yangın söndürülmemişti, öyle mi?

MUSTAFA AVCI – Evet, yanıyordu. Beni yaklaştırmadılar “Benim çocuğum yanıyor içeride.” dediğim hâlde.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU'NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – “Çocuk var.” dedikçe, bir kadın var orada, sakinleştirici vurmuşlar kadına. “Çocuğumuz yanıyor.” dedikçe kadını susturmuşlar.

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Ne durumda yandığını bilemiyoruz, yandı çocuklarımız, acı yandı çocuklarımız. Bin yıl geçse unutamayız çocuklarımızı.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU'NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Hiç unutamam, çok kötü acı yandık, kavrulduk biz.

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Millî Eğitim Müdürü nerede? Şube Müdürü, Millî Eğitim Müdürü, hepsi içinde bunun, yurt kapanmasın diye.

DENİZ DEPBOYLU (Aydın) – Orada bir devlet yurdu var. O devlet yurdunda yer yok muydu?

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Vardı, orası yasak dediler, zaten geçen sene orada kaldı.

DENİZ DEPBOYLU (Aydın) – Yasak dediler?

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Evet, başka bir yurttta kaldı, Pınar Madencilik Lisesinde. Bir sene orada kaldı, sonradan “Misafir olarak aldık.” dediler, almadılar.

ZELİHA AVCI'NIN ANNESİ SULTAN AVCI – “Dolu.” dediler.

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Dolu değil, bomboş, bir şey yok.

ZELİHA AVCI'NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Liseli kızlar var, liseli kızlar bizim kızlarımızdan rahatsız oluyor.

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – O çocukları, o yurt kapanır diye, o Süleymanlıların yurdu kapanır diye bizim çocuklarımızı Millî Eğitim oraya yerleştirdi, bu yüzden yerleştirdiler çocuklarımızı. Devletin Millî Eğitim Müdürü yaptı, bizim çocuklara “şehit” bile demiyorlar, şehitlik vermiyorlar bize. Biz ne yapacağız? Benim dizlerimde ağrı var, ben nereye gidip de taşınacağım köyden çoluk çocukla bu yaştan sonra?

Sayın Bakanım, bizim evlerimizi durduğumuz yerleri de gezmenizi istiyorum sizin ben.

BAŞKAN – Geçeriz şimdi giderken.

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Dedemden kalma.

Dedem seferberlikte gazi parası almadan öldü, Çanakkale’de, Sakarya’da savaştı. Biz gazi çocuğuyuz, bütün.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Dedenin yaptığı evde mi oturuyorsun hâlâ?

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Babamız yapmadı, dedemizin yaptığı yerde duruyorum.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Yani üzerine sen hiçbir şey koyamadın.

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Koyamadım, babamız öldü gitti. Dedemin evinin bir kenarına bir oda yer yaptım, orada duruyorum.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Mustafa, bu olaydan sonra size gelip “Çocuğunuz şu nedenle öldü, nedeni şu...” bir bilgi veren oldu mu?

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Hiçbir şey diyen olmadı. Bizim bilirkişi raporumuz bile kayboldu. O zaman muhtarımıza verildi, muhtarın...

ZELİHA AVCI'NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Raporu kaybettiler.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Şimdi muhtara sorarız.

İSMAİL TAMER (Kayseri) – Kaybolmaz, kaybolmaz, bilirkişi raporu kaybolmaz merak etmeyin.

ZELİHA AVCI'NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Hepsini soracağım, ne varsa, ne durum varsa hepsini soracağım. Bize baskı yapıyorlar.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Sultan bacım, tamam.

Şimdi, bakın, biz burada böyle acılar yaşanmasın diye geldik.

ZELİHA AVCI’NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Tamam, yaşanmasın.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Onun için bu olayın çok net ortaya çıkması lazım ki bir daha çıkmсын, bunlar bir daha yaşanmasın.

Şimdi, size dava aşamasıyla ilgili bir bilgi veren, “Mahkemeye gidin, durumu anlatın.” diyen oldu mu, olmadı mı?

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Kimse olmadı, biz mahkemede kendimiz davacı oluyoruz.

ZELİHA AVCI’NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Bizi muhtarımız götürdü, aşağıya götürdü, avukat tuttuk.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Kendiniz mi tuttunuz avukatı, baro mu verdi?

ZELİHA AVCI’NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Avukatı muhtarımız tuttu.

HÜDA KAYA (İstanbul) – Kamu davası açılmadı mı?

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Bize kâğıt geldi, sonuçlandı diye. Bu ayın 30’unda mahkememiz var Allah izin verirse.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Yani size devlet, baro avukat verdi mi? Avukatınız var mı?

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Evet, 3 avukat verdi.

ZELİHA AVCI’NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Sonra biz gittik, muhtarımızın avukatı bize şaşırdı. Biz gittik ondan sonra bilgiyi aldık oradan, biz gene tekrar bir avukat tuttuk. Şimdi bu avukat bizim şeyimizin üzerine çalışacak. Muhtar bizi ekti, burada ondan sonra ne olduğumuzu bilemedik biz. Kışın götürdü, karda götürdü bizi buradan aşağıya. Vallahi anlatacağım, her şeyi anlatacağım, hepsini anlatacağım.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Adana Barosu bir avukatın görevini azletmiş, uyarmış yani çünkü bu konuda sizin hakkınızı savunmak yönünde hareket etmemiş.

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Etmedi.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Bu avukat o avukat mı?

ZELİHA AVCI’NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Evet, muhtarımızın avukatı.

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Biz bir avukata verdik, işte o da bilmiyorum, onu geri çektik.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Adı ne avukatınızın?

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Ömer Çelik, o uğraşılıyor, bizim kendi tuttuğumuz avukat.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Öbür avukatın adı neydi?

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Muhtarın tuttuğu mu?

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Adı neydi muhtarın tuttuğu avukatın?

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Adını bilmiyorum ben onun.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Var.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Bakalım, var mı ismi?

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Peki, burada 7 aile, 7 çocuk...

BAŞKAN – 6 aile, 6 çocuk.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Öteki ailelerimiz nerede?

ZELİHA AVCI’NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Hep buradalar.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Hepiniz birlikte ortak bir karar mı aldınız bu hakkı savunalım diye? Kendiniz mi bir araya geldiniz?

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Evet, kendimiz geldik.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Kendiniz bir araya geldiniz.

Peki, dava şu an hangi aşamada, biliyor musunuz?

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Hayır, bilmiyoruz.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Burada, tabii, Sevgili Başkanım, yani davayı üç gün önce ikiye ayırdılar: Sayın Milli Eğitim Müdürünü, Okul Müdürünü davadan ayırdılar.

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Olmaz işte.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Şimdi sadece yurttaki sorumlularla ilgili... Orada hani “Yurtta bir yangın oldu.”ya getirdiler, hani etrafındaki sorumluları ayırdılar.

Biz bir intikam peşinde de değiliz ama bu olay aydınlanmalı ki bir daha yaşanmasın. Ama siz de kahretmeyin. Çok sağlıklı bir sükunet içinde hakkınızı arıyorsunuz. Bizler de bunun için geldik. Sizin ulaştığınız yangınla ilgili net bilgiler var mı? Mesela şimdi bacım dedi ki: “Eski bir, kırk yıllık binaya yeni bir elektrik saati takmışlar.”

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Kızım dedi, ben yangına yetişemedim.

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Biz bilmiyoruz.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Adı neydi yaralı kızın?

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Neslihan Aydoğdu.

HATİCE DUDU ÖZKAL (Afyonkarahisar) – O elektrik şeyini mi değiştirmişlerdi?

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – O günün sabahı okuldan geldiğinde dedi ki: “Dediler ki, yurtta, orada kulağıma geldi, bugün saatler değişti.” Oradan öbürleri kursa gitmiş, etüde, Kur’an kursuna filan. Oradan da inince, o nöbetçi sırasındaymış, nöbetçi yapıyorlarmış, kimisi bulaşıkları, tencereleri yıkıyorlarmış, bulaşıkları makineye atıyorlarmış, yerleri falan paspashıyorlarmış, suyu açmışlar, kızın birinin eli çarpılmış.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Elektrik mi çarpmış?

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Yok, su, titretmiş, böyle sallamış.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Suda elektrik varmış.

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – He, evet.

Önceleri de şalterleri atıp duruyormuş. Talebeler şalteri elleriyle kaldırıyorlarmış.

Ben bildiğimi söylüyorum, ben yalan söylemeyi sevmiyorum, çocuğumun dediğini söylüyorum ben. “Baktım ana, dış kapıya koştum, kapı kitli.” diyor. Orada çekyat varmış, elektrik kontağının altında. “Baktım öylece bir yer yanıyor.” diyor. Oranın kadınları, o yurdun görevlileri toplanmış muhabbet ediyorlarmış. Kadınlar oturuyormuş bir odada, muhabbet yapıyorlarmış felan, şu bu. Koşmuş, kapıyı çalmış. “Ne oluyor kız?” demiş. “Yangın var.” demiş kızım. “Ne yangını kız? Bağırma!” demişler.

Orada bir pencere var 2'nci katta, kızları topladık, oraya kadınları çıkarmışlar, pencereye çıkmışlar. “İtfaiyeyi arayın.” diye bağıryormuş benim kızım. “İtfaiyeyi aradık, tamam, gelecek.” diyorlarmış. “Ama ana yarım saat geçti aradan.” diyor. Yarım saat geçti, kimse gelmedi. Oradan, o çevreden gelenler bir ağaç merdiven dayamışlar 2'nci kata, o pencereden, sağ olsun adamcağızlar indirmiş onları, ondan sonra gelmişler. Ne suyu varmış ne maskesi varmış ne elbisesi varmış, hiçbir şey yokmuş, suyu bile yokmuş. Dışından bir iki tutmuşlar, iple çekmeye başlamışlar. Hepsini çocuk söylüyor bana.

Ondan sonra 3'üncü kattan ses gelmemiş. 3'üncü kata gelince sıra “Anam, 3'üncü kata çıkamadım.” diyor. “2'inci kata çıkmadan elektrikler kesildi.” Ya elektrikler... Elektrikten olmasa elektrik kesilir mi, hemen birden kesilir mi?

BAŞKAN – Yo, o yangından kaynaklı elektrik kesintisi olabilir.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – İşte bilmiyorum.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Müdürün karısı niçin “Aşağıya inin.” dememiş?

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Onun çocuğu da yandı. Gözlüğünü almaya gitmiş eve, dışarıda şey yapmış, şeyde oluyormuş şikâyetinde. Yalansa da doğruysa da neyse.

BAŞKAN – Kim gözlüğünü almaya gitmiş?

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – O müdürün karısı, çocuğu yananın. Kızın biri varmış, hepsi oranın işte şeyleriymiş.

O kadın, o çocuğu yanan, müdürün karısı, 2'nci kata çıkacakmış, birisi geri çekmiş, salmamış 3'üncü kata, çocuğunun yanına. O çıksaydı belki kurtulurlardı. Dışarıda Mahmut Deniz diye bir adam varmış, 3'üncü kata varmış, onların hepsi penceredeymiş “Yangın merdivenine koşun.” diye bağırması Mahmut Deniz, oranın dış kulübesinde bir görevli değil de oturuyor orada.

BAŞKAN – Bir dakika... Mahmut Deniz, kim?

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – O yurdun görevlisi.

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Hoca ya, Mahmut Hoca.

Mahmut Hoca bize “haram” dedi, çocuklarımın yanına, gene çıkartmadı Mahmut Hoca’nın karısı. “Haram” dedi, çocuğumun yatağına çıkartmadı beni.

ZELİHA AVCI’NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Çocukların yatağına çıkartmamış adam.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Çıkartmadı erkekleri, sadece ben çıktım, ben gitmiştim, erkekleri girdirtmedi.

Her taraf ahşap, halı, beton denen bir şey yoktu, her taraf. 3'üncü katta ruhsatta yokmuş zaten.

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Mahmut Hoca’nın karısı “haram” dedi, bizim evladımız değil mi o?

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Bu arada eşim gelince salmamışlar, hepsi yangın merdiveninin altındaymış, 7 tanesi. 3'üncü katta yangın merdiveni kapılarını... Girişin oradan çıkamıyorlar dumandan.

BAŞKAN – Şimdi şöyle bir şey var, hani bir bilgi de budur, aklınızda olsun: Çocuklar yangın merdivenine yetişememişler, çocuklar yangın merdiveninin önünde değil. Hani kapıyı açamadık...

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Cesetleri bulanlar öyle diyor, yangın merdiveninin arkasındaymış.

BAŞKAN – Çocuklar yangın merdiveninde değil, bütün çocuklar bir odadaymış, hepsi bir odaya sığınmışlar ama o odadan maalesef çıkamamışlar. Yani yangın merdivenine...

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Okuyorum ben o gelen şeyde, 4’ü bir ayrı bulunmuş, 2’si bir ayrı.

BAŞKAN – Yangın merdivenine hiç ulaşamamışlar çocuklar, o yoğun duman veya işte, nedense ya panik olmuşlar ya şey olmuşlar. Yangın merdiveninin önünde hiçbir çocuk yoktu.

BAHTINUR BAŞ’IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Gelen rapor bana geldi, ben okudum raporu.

HÜDA KAYA (İstanbul) – İsminiz nedir?

BAHTINUR BAŞ’IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Mehmet Ali Baş.

Gelen raporda diyor ki ifadelerini veren çocuklar: “Yangın merdiveninin kilitli olduğunu bildiğimiz anda kapıya yönelmedik -sağlam çocukların ifadesini okudum ben- o kapıya hiç yönelmedik, pencerelere koştuk, pencerelerden nefes almaya çalıştık.” diyor.

BAŞKAN – Ha, ona bir şey diyemeyiz.

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM’İN BABASI AHMET YETİM – Orada çalışan bir kadın da bugün diyor ki “Bir saniye bile nefes alamadık, ayaklarımız yandı, gidemedik.” Allah korusun yani...

MUHAMMET RIZA YALÇINKAYA (Bartın) – O konu ilginç, çalışan kadın değil, o Fon Müdürünün eşidir.

BAŞKAN – Komisyon üyelerimiz, değerli milletvekillerim...

Mehmet Ali Bey, siz de anlatın, Bahtınur kızımızın babası Mehmet Ali Baş.

BAHTINUR BAŞ’IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Ben şimdi baştan anlatayım.

Bizim bir önceki yıl çocuklarımıza yer bulunmadı, devlet yurdu yıkıldı. Devlet yurdu yıkıldıktan sonra biz bir hafta, iki hafta çocuklarımız mağdur oldular, okula gelemediler. Ondan sonra Millî Eğitim Müdürü bizim çocuklarımızı Pınar Madencilik Yurduna yerleştirdi, bir sene orada kaldılar. İkinci sene, işte bu çocuklarımızın yandığı sene Mücahit Hoca’nın yanına, Sinanpaşa okuluna çıktık. O dedi ki: “Bu sene burada yurt yok. Çocuklarınıza ya Kozan’a götüreceksiniz ya da ev tutacaksınız ya da burada Süleymancılar yurdu diye bir yurt var, oraya vereceksiniz. “Biz de tekrar, buradan muhtarımızı da aldık.

BAŞKAN – Mücahit Bey’in soyadı ne?

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Aydın.

BAHTINUR BAŞ’IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Şimdi buradan muhtarımızı da aldık çocuklarımıza bir yer ayarlayalım diye, tekrar, önce Belediye Başkanımıza, ardından Millî Eğitim Müdürüne gittik. Millî Eğitim Müdürüne vardık. Millî Eğitim Müdürü de “Kaymakama da varacağım, ben onu işi hallederim, siz Kaymakama gitmeyin.” dedi. Bize bir süre verdi, oradan köyümüze gönderdi. Herkesin eline birer telefon numarası verdi. Telefon numarası arıyorum, oradan büronun telefonu çıkıyor. Ya “Bir yerde.” diyor ya “Toplantısı var.” diyor, orada bizi biraz oyaladılar. Ondan sonra “Okul yok.” dediler. Yurtta kalacak yer yokmuş. “Sadece büyük çocuklar olduğundan küçük çocuklar onların arasında kalamaz.” dediler, o yurda yerleştirmediler. Biz, muhtarımızın arabasına çocuklarımızı yükledik “Yurdu bir gezelim, bakalım.” dedik. Ondan sonra, Kozan’a kadar götüreceğimiz çocuğumuzu. Artık, oradan Fon Müdürü Yunus Demircioğlu varmış, onu da aldık yanımıza, çıktık, yurdu gezdik.

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM’İN BABASI AHMET YETİM – Erkek yurdunu gezdik.

BAHTINUR BAŞ'IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Evet, erkek yurdunu gezdik. “Bulaşık mulaşık, buradaki her şey çocuklara yaptırılıyor.” deyince, bir önceki arkadaşımız Ahmet Yetim’in çocuğu orada kalınca, her işi ona yaptırıyorlarmış. Ahmet Yetim’in çocuğu orada okumuş “Bütün herkesin bulaşığı bize yıkatılıyor.” deyince biz de onu gündeme getirdik, bulaşık işini, temizlik işini. “Tamam, hiçbir şey yapmayacak çocuklarınız, sadece masayı silecek, hiçbir şey yok.” dediler. Onun için, biz çocuklarımızı oraya verdik, Millî Eğitim Müdürünün bizi oraya yönlendirmesiyle. Oraya yolladık biz adamlar bize olumlu cevap verince. Ondan sonra -benim bir oğlum, bir kızım var- oğlumu erkek yurduna yerleştirdim, kız yurduna da öbür çocuğu yerleştirdim, çantasını çıkarttırmadılar bana. Ufak, 10 yaşında olduğu için, çocukların bir haftalık giysisi olunca... Beni çekti attı oradan hocanın birisi “Giremezsin kardeşim buraya. Erkek giremez.” dedi. “Nasıl girilmez ya! Ben çocuğu bırakamam buraya.” dedim, çektim attım kadını geri, çocuğu çıkardım. Gittiğim yerlerde bütün halı döşeli. Ahşap bir merdivenden çıktım, artık 3’üncü kata çıkınca orada çocukların kaldığı yere baktım, 20-30 tane yatak aynı anda konulmuş, sıklıkla konulmuş dibine çocuklar düşmesin diye. Bir odada kalıyorlar.

Millî Eğitim Müdürünü ayırıyorlar oradan. Millî Eğitim Müdürü, en başta suçlu o. Millî Eğitim Müdürü olmasa niye oraya çocuğumuzu gönderelim?

BAŞKAN – Mehmet Ali Bey, bir şey soracağım.

Millî Eğitim Müdürüyle biz sabah görüştük, şu anda bizim burada değil zaten. Millî Eğitim Müdürüne direkt sorduk, hatta ben sordum, Hüda Hanım sordu, ben de netleştirdim: “Böyle haberler var, gazetede de çıkıyor.” diye. Millî Eğitim Müdürü bunu kabul etmedi. “Biz yönlendirmedik.” dedi, “Velilerle bu konuda konuşmadık.” dedi. Şimdi bunu neden söylüyorum? Sizin avukatınıza bu bilgiyi verin diye de söylüyorum ben yani biz de bunun gereğini yaparız ama buradaki 6 evladımız, diğer Karahan ve Kışlak’taki evlatlarımızın hepsi aynı şeyi söylüyorsa o zaman... Ben size “yalancı” veya “Yalan söylüyorsunuz.” anlamında demiyorum. Bir tane doğru vardır, bu doğruyu bulmamız lazım. Yani Millî Eğitim Müdürü diyor ki: “Ben bunu böyle söylemedim kesinlikle, Kozan’a yerleştirin.”

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Allah şahidim olsun...

BAŞKAN – Hayır, hayır ben bir şey demiyorum. Bakın...

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – O yurda göndermese bile o yurdu yaptırmadığı için...

BAŞKAN – Bir dakika...

Bir de sizi dinleyelim.

Buyurun.

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM’İN BABASI AHMET YETİM – Burada çocuklarımız kaldı. Bir buçuk ay falan okula almadılar. Biz buradan gittik İlçe Millî Eğitim Müdürüne vardık, dedik ki: “Hocam bu çocuklara ne olacak?” “Bir yer bulacağım Ahmet ağabey, bir yer bulacağım en geç pazartesine.” Pazartesi geldim ben buraya, cuma geri vardım. “Müdürüm ne oldu?” Elinde telefon bir öte, bir beri. “Ahmet ağabey, yine git sen, yer ayarlayacağız.” dedi, gene ben geldim buraya. Buradan gittim, son zaman toplandık 21 tane arkadaş, çocuklarımızı aldık yanımıza, vardık, ondan sonra, İlçe Millî Eğitim Müdürünün yanına. “Hocam, durum böyle böyle.” dedik. Adam dedi ki bana: “Çocuğunu okutacaksan bir ev kirala, okut.” “Benim ev kiralama imkânım yok. Devlet bu yurdu bize hak tanıdıysa bize sen bir yurt bulacaksın.” dedim. Kaymakamın yanına vardık, kaymakam bizi duyduğunda zaten öbür kapıdan çıkar, geldik ya, yok.

BAŞKAN – Eski Kaymakamdan bahsediyor.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Evet, bundan Allah razı olsun. O zaten FETÖ’cüyümüş.

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM’İN BABASI AHMET YETİM – Yenisine diyecek bir şey yok.

Ondan sonra, ben, eski giden Kaymakamdan, İlçe Millî Eğitim Müdüründen, Yunus Demircioğlu’ndan, köy muhtarından şikâyetçiyim.

BAŞKAN – Muhtar da burada, şimdi muhtarı da dinleyeceğiz zaten.

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM’İN BABASI AHMET YETİM – Bizim çözümümüzü bunlar bulacak.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Ben muhtardan şikâyetçi olmadım.

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM’İN BABASI AHMET YETİM – Ben buradan çocuğumu götürüyorum getiriyorum. Ben 4 tane çocuğum okuyor bu yurtlarda. Tamam, bu iş başımıza geldi diye ötekilerin başına bu işin gelmeyeceğini biliyoruz muyuz? Yahut da yeğenimizin başına bir iş gelmeyeceğini biliyor muyuz? Yahut da öbür kardeşimizin başına bir iş gelmeyeceğini biliyor muyuz?

BAHTINUR BAŞ’IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Benim kızımın birisi Adan İhsan Sabancı okulunda okuyor. Geçen, ya, ben korka korka bir hoş oldum. “Yangın çıkmış yurtta.” dediler, televizyonda gördüm. Televizyondan bakınca benim çocukların yurdu yanıyor. Arkadaş, orada ben hemen koştum, Yurt Müdürünü aradım: “Müdürüm, böyle böyle bir olay var.” dedim. “Korkma kardeş, kalorifer dairesinden bir duman çıkmış, o duman da çocuklara panik yaptırmış, o arada bu olay çıktı.” dedi.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Hangi müdür dedi bunu?

BAHTINUR BAŞ’IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Adana’daki yurtta oldu yani, geçen yeni.

BAŞKAN – Panik olmuş, ya herkeste panik atak olmuş.

BAHTINUR BAŞ’IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Lisede okuyordu çocuk.

BAŞKAN – Muhtarım, bir de seni dinleyelim.

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM’İN BABASI AHMET YETİM – Bu yurdun 3 tane kapısı kilitli olmasa... Benim bu çocuğum bu dağdan gider davar güder, gider odun getirir. Benim bu yurttaki 2 çocuğumdan mutlaka ki birinin başına bu iş gelmezdi bu kilitli olmasaydı.

Bana Millî Eğitim Bakanım demiş ki ondan sonra: “Bu kapıda perde vardı, kapı kilitli değildi.” Benim kalan çocuğum dedi ki: “Baba, 3 kapının 3’ü de kilitli.” Bu kapılarda, orada bir gece, bir gündüz bir tane akıllı başında nöbetçi olsaydı bizim başımıza bu iş gelmezdi. Bizler ağladık, Sayın Kaymakamım ondan sonra gülsün, Sayın İlçe Millî Eğitim Müdürüm gülsün. Ben dedim ki: “Müdürüm, bak, ben buraya bir çocuk verdim. Ben 7 sefer buradan yayan Aladağ’a gittim bu Süleymancıların oraya.” “Alo, baba, bugün ben parkta yattım, bugün bir akrabamın yanında yattım.” Bu arkadaşlara da dedim ki ben: “Kardeş, gelin bu işten vazgeçelim, bizim bu çocuklarımız okumasın, evde dursun.” ama dediler ki: “Ya, okusun.”

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Niye parkta yattı çocuğunuz?

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM’İN BABASI AHMET YETİM – Çocuğu gecenin saat üçünde kaldırıyorlar “Bulaşık yıka, elbise yıka, buraları temizle...” O zaman Belediye Başkanı vardı Yusuf Baş, Allah o adamdan razı olsun. Ben Aladağ’a geldim, o adamcağızın yanına vardım, hemen yurt müdürüne, Pınar Madencilik Lisesi Yurduna bir telefon etti, dedi ki: “Bu çocuk benim çocuğum,

orada yatacak, orada yiyip içecek, gidip okuluna okuyacak.” O çocuğum da o adamın sayesinde okudu, şimdi daha orada lise sonda okuyor. İlçe Millî Eğitim Müdürü bana bunu dedi: “Çocuğunu okutacaksın ev kirala.”

MUHAMMET RIZA YALÇINKAYA (Bartın) – İlçe Millî Müdürü bu yurda gönderme konusunda size tavsiyede bulundu, değil mi?

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM’İN BABASI AHMET YETİM – Bulundu.

Yanına bu arkadaşlarım belki 2-3 sefer uğramışsa ben 3-5 sefer uğramışımdır. Ben buraya geldim, buradan Millî Eğitim Bakanlığı 147’yi aradım, dedim ki: “Ben bu şekil, bu şekildeyim, bana bir çözüm...” Dediler ki: “Biz, Aladağ’a mağduriyetinizi bildiriyoruz, gereken yapılacak.” Gereken de yapılmadı ağabey, bir şey de olmadı. Bu şekilde zor durumda elettik, çocuklarımızı bıraktık oraya, eksliğini gediğini aldık.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Peki, Ahmet kardeşim, Mustafa Bey kardeşim benim; Millî Eğitim Müdürü başka hiçbir yurt olmadığı için çaresizlikten mi Süleymancıların yurdunu önerdi?

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM’İN BABASI AHMET YETİM – “Siz buraya verirsiniz rahat olun. Buraya verirsiniz iyi olur. Kozan’ı tavsiye etmem, Kozan karışık yer.” dedi. Ben de düşündüm, çocuğumun biri 5’e gidiyor, biri 7’nci sınıfa gidiyor. Ne yapayım, bu çocukları Kozan’a versem ben her zaman Kozan’a gidip gelemem. 2’si de orada, 2 daha 4; buradan giderim, ben bunların hepsini bir yoklarım, gelirim diye bu akılla elettik, teslim ettik.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Peki, şu anda okumakta olan çocuklarınızın sorunu var mı?

ZELİHA AVCI’NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Vermem, hiçbir yere vermem çocuklarımı. Çocuklarımız okursa burada okuyacak, okuturlarsa; okutmazlarsa ben çocuğumu vermem. Ben çocuğunu verip de ben aynı şeyleri yapamam.

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM’İN BABASI AHMET YETİM – Bundan sonra ben de salmayacağım.

ZELİHA AVCI’NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Salmam, hiç salmam, ne yaparsa yapsın, nereye giderse gitsin.

Biz korkuyoruz. Bize ne yaptıkları belirsiz bunların.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Ben milletvekiliyim.

ZELİHA AVCI’NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Sayın Milletvekilim, ne olacağını bilemem, ne yapacaklar? Biz her birinden çekiniyoruz, muhtardan da çekiniyoruz, hepsinden çekiniyoruz. Bize baskı yapıyorlar. Benim çocuğuma hoca bile geçenlerde burada: “Senin bacın öldü diye başımın üstünde mi gezdireyim seni?” demiş.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Peki, neden korkuyorsunuz? Ne yapabilir size?

ZELİHA AVCI’NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Korkuyoruz, çekiniyoruz biz.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Hiçbir şeyden çekinmeyin. Buraya geldik, hiçbir şeyden çekinmeyin. Kaymakam da burada.

BAŞKAN – Şimdi, Sultan Hanım, bak, sen de biliyorsunuz, korkacak hiçbir şey yok. Biz ilk gecedan beri, o ilk günden beri buradayız.

ZELİHA AVCI’NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Zaten en korkunç şeyi yaşadık biz.

BAŞKAN – En korkuncunu yaşadınız, zaten bundan daha ötesi de yok gerçekten. Biz her zaman buradayız. Bugüne kadar sizi herhangi bir biçimde mağdur edecek... Bizler, milletvekilleri, bütün diğer parti milletvekillerimiz hep beraber buraya geliyoruz.

ZELİHA AVCI’NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Hoş geldiniz, sefa getirdiniz. Ayaklarınıza sağlık.

BAŞKAN – Bakın, sizi korkutacak, sizi tehdit edecek herhangi bir unsur bugüne karşı gerçekleşti mi? Gerçekleştiğini zannetmiyorum. Öyle bir şey yok. Yani korkmayın, onu söylemeye getiriyorum.

ZELİHA AVCI’NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Bizi şikâyet etmeyin dediler, muhtarımız dedi. “Niye şikâyet ettin Yunus’u?” dediler bize.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Muhtar mı söyledi bunu?

ZELİHA AVCI’NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Evet, söyledi bunu, muhtar söyledi.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Muhtarı dinleyelim bakalım, ne diyecek.

BAŞKAN – Mustafa Bey, şöyle gelir misin, çok arkada kaldın.

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – Mustafa Avcı’nın evine geldik Kaymakam Bey’le, Mustafa Avcı’yı Yunus Demircioğlu şikâyet etti. Ben dedim ki: “Mustafa bundan ne anlıyorsun sen?” Yardımdan dolayı şikâyet etti.

HATİCE DUDU ÖZKAL (Afyonkarahisar) – Sosyal yardım konusunda mı?

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – Oradan bir ev parası geldi buna. Orada bir geciktirildi.

BAŞKAN – Yangından sonra mı geldi bu para?

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – Önce geldi.

Ondan sonra, bu Yunus Demircioğlu’ndan şikâyetçi olduk bu paradan dolayı. Hani, ödenmedi Kaymakamlıktan, ondan dolayı şikâyetçi oldu. Ben de dedim ki: “Ben yangından dolayı diye şikâyetçi olma. Paramı öderler.”

BAŞKAN – Bu evle yangının ne alakası var? Hiçbir alakası yok.

HATİCE DUDU ÖZKAL (Afyonkarahisar) – Alakasız iki konu var burada.

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – Ev yapıldı, ev yapılması için para geldi. Bunu şikâyet etti. “Yunus’tan şikâyetçi olma...” dediği o, para. Yanmadan önce geldi.

HATİCE DUDU ÖZKAL (Afyonkarahisar) – Şimdi, bir dakika...

O para neyle alakalıydı? Niye ev yapıldı?

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – Kardeşi var, sakat, şeker hastası, bakamıyordu, bakımevine gitti. Ona ev yapılması için Kaymakamlıktan bir para çıktı, Bakanlıktan geldi sanıyorum ben. Onu da “Yunus Demircioğlu geciktirdi.” diyor bu. Ödenmedi altı ay. Sekiz ay mı oldu, bilmiyorum, ödenmedi bu para. Bu da Yunus’tan, Kaymakam Bey’e ondan dolayı şikâyetçi oldu. Ben de dedim ki -yangınla ilgili değil “Sen Yunus’tan niye şikâyetçi oluyorsun, elinden gelse öder.”

Ondan sonra, avukata gelince: Avukat benim evime geldi, Mehmet Ali Başkan, “Ahmet Yetim” dediğimiz vatandaş da vardı. 5-6 kere geldiler, çay içtiler, dediler ki: “Bu davayı alırsanız yüzde 10 alırsız, çalışırsız, her adam 100 bin lira alır. Bu sizin hesabınıza yatar, 10 bin lira siz bana verin.”

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Kim diyor bunu?

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – Gelen avukat.

Ben de dedim ki bunlara -birkaç avukat daha gelecek “Bakın, bu avukatın dediği doğru, para sizin hesabınıza yatacak, yüzde 10’la hiçbir avukat çalışmaz.” Bunlara da dedim ben. “Avukat benim anamın evladı değil, ben de mahkemeye uğraştım. Ama bu para sizin hesabınıza yatacak, siz vereceksiniz. Bu avukat uygun.” dedim. Paralar geldi. Bana dedi ki o yangın esnasında: “Muhtar, bunların avukatı yoksa para vermesinler, barodan benim avukatlarım var, onları vereyim.” Ben dedim ki: “Bir avukat ‘Yüzde 10’la ben bu davaya bakarım.’ diyor, ona verecekler.” “Tamam o zaman, çok uygunmuş.” dedi. Bunlar

verdi. Ondan sonra Ömer Çelik işi çıktı, avukatmış. Haftada bir geliyordu buraya, köyün içine geliyor, konuşuyor ediyor. Bir gün benim evime de geldi, çay içti. Ondan sonra, bunlar tuttu, davayı ondan aldılar, ona verdiler. Şimdi, Ahmet Yetim dedi ki az önce: “Kapı kilitliydim.” Bir tanesi sapıklık yapsa Ahmet Yetim o zaman demez miydi: “Bu Milli Eğitim veya bu yangın, okul, neyse, pansiyon mu; buna bir kilit alamıyor mu bunlar?”

HATİCE DUDU ÖZKAL (Afyonkarahisar) – Dışarıdan açılmıyor.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Yangın kapıları içeriden açılır, dışarıdan açılmaz.

HATİCE DUDU ÖZKAL (Afyonkarahisar) – Asla dışarıdan açılmaz, içeriden açılır, dışarıdan açılmazlar.

MUHAMMET RIZA YALÇINKAYA (Bartın) – Sen onların avukatı değilsin.

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – Değilim, doğru söylüyorsun.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Niye avukatı gibi konuşuyorsun o zaman?

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM’İN BABASI AHMET YETİM – Sayın Bakanım, bu devamlı o yatan adamları destekliyor.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Yatan adamları destekliyor hep, kesinlikle destekliyor.

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – ...başına geldi bu yurdun.

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM’İN BABASI AHMET YETİM – Kimin geldiğini de söylesin Sayın Başkanım. (Gürültüler)

BAŞKAN – Şimdi, siz kendi şeklinizi anlattınız, muhtar da anlatacak, tamam mı? Herkes kendi şeklinde anlatacak.

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – ...çamaşır makinesi var.” dediler. Beraber gittik, baktık, 5 tane çamaşır makineleri vardı, “2 tane daha alacağız.” dediler. Erkek yurduna gittik. Güzel miydi? Güzeldi. Kendi de beğendi. Ondan sonra “Yemek yiyin.” dediler, “Yok, ben yemem.” dedi.

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Bu para konusuna gelince Sayın Bakanım...

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Şimdi, o ayrı bir konu, bu konuyu çözelim. Sizin çocuklarınızın acısı var.

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Evet, acısı var.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Onu sonra hallederiz.

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Yine, Yunus Demircioğlu, bu çocuğum verdim ben, yine. Vardım, bu, Yunus Demircioğlu’nun yanına çıktım, konuştular “Siz evinize götürün.” dediler gene. Geri geldik, çocuklarımızı tekrar oraya getirdik, “Oraya yerleştirelim.” Milli Eğitim Müdürü bizim çocuklarımızı yakan.

Burada bir teröriste yataklık yaptığın an nasıl içerisine koyuyorlar, bu bizim bu çocuklarımıza şey yapan işte. O suçlular zaten yatıyor, yurdun suçluları o yatan.

HATİCE DUDU ÖZKAL (Afyonkarahisar) – Bir dakika, bir de siz bir “Mücahit Hoca.” dediniz, değil mi?

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Evet Hoca, okul müdürü o.

HATİCE DUDU ÖZKAL (Afyonkarahisar) – Mücahit Hoca mı yönlendirdi, Milli Eğitim Müdürü mü?

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – 3'ü bir oldular, bizi oraya o yurt kapanmasın diye yönlendirdiler. O yurttan hiç talebe yokmuş.

ZELİHA AVCI'NIN ANNESİ SULTAN AVCI – Yurt kapanıyormuş, çocukları verince açılmış yani dediğimiz.

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Kontenjan açıklığı varmış orada işte. Çocuk yokmuş, bizim çocuklarımız o yüzden... O Yurt Müdürü hep okumuşlar onlar.

MUHAMMET RIZA YALÇINKAYA (Bartın) – Hangi yurt müdürü?

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Okul müdürü, okul.

MUHAMMET RIZA YALÇINKAYA (Bartın) – Mücahit orada mı okumuş?

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Evet, evet.

BAHTINUR BAŞ'IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Sinanpaşa Müdürü “Ben de orada okudum kardeşim, okul güzel.” dedi.

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Yunus Demircioğlu da orada okuyor.

BAHTINUR BAŞ'IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – “Hem millî eğitimi de veriyorlar hem güzel oralar. Biz orada okuduk, ben müdür oldum orada. Biz oralarda okuduk kardeş.” dedi. O Sinanpaşa'nın Mücahit Hoca...

LEYLA ŞAHİN USTA (Konya) – Bir şey sorabilir miyim?

Sizi böyle yönlendirmeselerdi Kozan'daki yurda, siz çocuklarınızı devlet yurduna bırakacak mıydınız?

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM'İN BABASI AHMET YETİM – Evet, bırakacaktık. Minibüsün üstünden çantasını bile indirmedik.

BAHTINUR BAŞ'IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Şimdi, benim evimin oraya kadar da o yurttan birkaç kişi geldiler. “Ben çocuğumu böyle bir okula veremem, bu okullardan FETÖ'cü çıkıyor. Ben bu okula çocuklarımı veremem. Yarın benim çocuklarım da... Bir sürü görevinden alınıyorlar, belki de benim çocuklarımı da alırlar. Sizin yurdunuza veremem.” dedim. Cumali Hoca ile Mahmut Hoca, ikisi, Mahmut Deniz, o yurdun hocaları dediler ki: “Kardeşim, bizde öyle bir şey olsa bizi şimdi çoktan içeri atarlardı.” Bize biraz onlar da güvencelendirdi. Onun için yani... Kendileri de geldiler buraya da köye de.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Peki, muhtarı dinleyelim biraz. Evet, Sayın Muhtar, dinleyelim sizi.

Sen niçin yönlendirdin vatandaşı oraya gitsin diye?

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – Ben yönlendirmedim valla. Mehmet Ali Baş'la yurdu...

BAHTINUR BAŞ'IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Biz yurda Muhtarımızla çıktık, gezdik.

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – Erkek öğrenci yurduna gittik.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Niçin arkadaşlar sizin yönlendirdiğinizi söylüyor?

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – Bunları gönderdiler, bunları oradan gönderdiler. Bunlar Allah için konuşsun, “Giderlerse araba tutmamız lazım. İmamoğlu'na gidersek araba tutmamız lazım. Aladağ'a günlük 2 tane minibüs var bu köyde; biri benim, biri Cuma Ali ağabeyin. Günlük araba var.” dediler.

BAŞKAN – Muhtarım, Kozan'a yerleştirildiler mi, yerleştirilmediler mi?

BAHTINUR BAŞ'IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Bak, bizim yerleştirme yok.

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – Bura yolumuzun üstü diye buraya verdiler.

BAHTINUR BAŞ'IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Sayın vekillerim, yerleştirme yok. “Ya burada okuyacak ya Kozan’a gidecek.” dediler. Buz Kozan’a uzak diye gidemedik. Bizim 2 tane okulumuz var, biri orada, biri burada. Kozan’a yol parası 20 lira. 20 liraya mı gidersin, 10 liraya mı gidersin? Biz bu okulu seçtik.

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – Kozan’a yerleştirilen çocuklar yangından sonra yerleştirildi.

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM'İN BABASI AHMET YETİM – İlçe Millî Eğitim Müdürü dedi ki...

MUHAMMET RIZA YALÇINKAYA (Bartın) – Bir dakika, muhtar, bir şey söylüyor.

Ne dedi İlçe Millî Eğitim Müdürü?

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM'İN BABASI AHMET YETİM – İlçe Millî Eğitim Müdürü dedi ki: “Arkadaşlar, hiçbir yere gitmeyin. Bizim tercihimiz burası. Çocuklarınızı buraya verin, burada da okutun.” O şey üzerine aldırık verdik.

BAŞKAN – Benim anlamadığım şu...

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – Yangından sonra...

BAŞKAN – Bir dakika Muhtarım, bir şey soracağım: Bu teklifi sadece sizin öğrencilerinize mi yaptı yoksa... Bu yurda yerleşen yaklaşık kaç tane öğrenci var? 31 tane öğrenci var. 31 tane öğrencinin sadece 19 tanesine mi bu teklifi yaptı bu müdür?

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM'İN BABASI AHMET YETİM – Bizim bu köyde olanlarla minibüsle toplandık vardık Müdürün yanına. “Biz buraya vermek istemiyoruz, devlet yurdunda kalsın çocuklarımız.” diye. Bu mücadele, çaldık, gittik geldik; bunu da devlet yurduna almadılar. Devlet yurduna almadı İlçe Millî Eğitim Müdürü.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Neden almadı?

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM'İN BABASI AHMET YETİM – Önce bu çocuklarımız Pınar Madencilik Lisesinde okudu. Bir sene sonra ayırdı bunu İlçe Millî Eğitim Müdürü.

BAŞKAN – Yasal olarak ortaokula giden öğrenciler lise yurdunda kalamazlar, o yüzden. Bakın Ahmet Bey, yasal olarak ortaokula giden öğrenciler lise yurdunda kalamazlar.

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM'İN BABASI AHMET YETİM – Tamam.

BAŞKAN – O yüzden, daha önce kaldıkları yurttan veya o yurttan kalamadıkları için Kozan veya İmamoğlu'ndaki devlet yurduna geçici olarak yerleştirilmeleri gerekiyordu öğrencilerin.

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM'İN BABASI AHMET YETİM – “Tercihimiz burası, buraya verin.” dedi. Bizim de yapacağımız son çareye geldik, kırk beş gün geç kaldı bu çocuklar. Ondan sonra ettik, Yunus Demircioğlu'yla vardık oraya teslim ettik çocukları.

BAŞKAN – Bir de sizi dinleyelim.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Siz kardeşsiniz, değil mi?

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM'İN BABASI AHMET YETİM – Bu benim kardeşim, Muhtar.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – O sizi yönlendirdi mi? Siz de aynı fikirde misiniz?

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM'İN BABASI AHMET YETİM – Hayır, Muhtar aynı fikirde değil. Bizim, bu köyün sorununa kim bakacak? Muhtar bakacak. İlçeninkine kim bakacak? Kaymakam Bey bakacak. İlçe Millî Eğitim Müdürünün görevi ne? “Bu okulların eksikliği ne, kapısında nöbetçi var mı, akli eren biri var mı?” diye bunları yönlendirecek. Akli ermeyen çocuğu mu verecek 10 yaşında, bu kapıyı açmasını ne bilirsin?

BAŞKAN – Bir de sizi dinleyelim.

Buyurun Mehmet Bey.

YASEMİN KARA'NIN BABASI MEHMET KARA – Çocuğumu yaralı hastaneye indirmişler Kozan'a. Kozan'da yattıktan sonra çıkardım. Süleymancılar avukat tutmuş, çocuğa “Yangın merdivenlerinin kapısı açıldı.” diye ittiriyor avukatlar orada. Sayın Muhtarımı aradım, “Çocuğun ne biliyorsa onu desin, onların dediği lafa kanmasın.” dedi.

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – “Ben karışmam.” dedim. Beni bağlamaz.

YASEMİN KARA'NIN BABASI MEHMET KARA – Ondan sonra çocuğa kapıların açık olduğunu söylettiriyorlar. Mücahit Hoca... “Buraya verin, orada yatsın kalsın. Gelen öğrencimiz bizim.” dedi. Yunus Demircioğlu da “Buraya verin.” dedi hanımı da orada çalıştığı hâlde, “Oraya verin.” dedi bana. Avrady da orada çalışıyormuş. Kaymakamlar da oraya yardımlaştı. Avradyyla şey ediyormuş, orada “Oraya verin çocuğu.” dedi. Ben de “Veremem.” dedim. Millî Eğitim Müdürümüz dedi ki: “Buradan başka uygun yer yok.” dedi. Sayın Başkanımız “Nereye verirsiniz verin, ben karışmam.” dedi.

BAŞKAN – Başkan kim?

YASEMİN KARA'NIN BABASI MEHMET KARA – Belediye Başkanı Mustafa Akgedik.

Ondan sonra çocuğumuz yandı, aşağı verdik, üç ay kaldı orada. 3'üncü kattan atlamış benim çocuğum yaralı olarak, burası yanık, üç ay okula veremedim çocuğu.

Sayın Kaymakamlarımız geliyor. Benim çocuğum yandı, illa ölmeli mi? Benim evim de gezilmiyor, başkasının evi geziliyor.

Benim diyeceğim bunlar.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz, sağ olun.

Buyurun.

SEVİM KÖYLÜ'NÜN BABASI ALİ KÖYLÜ – Biz Aladağ ilçesine gittik çocuklarımızı yurda yerleştirmek için. Başladık şeye, Millî Eğitime çıkmadan, Sinanpaşa İlköğretimin oraya gittik. Dedi ki: “Çocuklarınızı getirin.” “Nereye vereceğiz?” O dedi ki: “Burada, aşağıda herhâlde yer yok, bir arayayım.” dedi, Millî Eğitimi aradı, dedi ki: “Böyle, böyle, bu öğrencileri nereye yerleştireceğiz?” Millî Eğitim dedi ki: “Aşağıdaki yurda dönemez, oraya yasak. Siz Süleymancıların oraya götürün çocuklarınızı, yurda yerleştirin. Ben yirmi beş yıl bu yurtta kaldım ve sağlıklı.”

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Millî Eğitim Müdürü mü söylüyor bunu?

BAHTINUR BAŞ'IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Okul müdürü, Sinanpaşa.

BAŞKAN – Sinanpaşa İlköğretim Okulunun müdürünün adı ne?

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM'İN BABASI AHMET YETİM – Mücahit Aydın.

SEVİM KÖYLÜ'NÜN BABASI ALİ KÖYLÜ – Bu kez dedik oraya verelim. “Ben gidemediğim için siz gidin, Millî Eğitimle görüşün.” dedi. Biz oradan gittik Millî Eğitim Müdürüne. Dedik ki: “Çocuklarımızı nasıl vereceğiz, nereye koyacağız okutmak için.” Dedi ki: “Gidin, sizi bir hafta sonra arayın.” Bir hafta sonra arıyoruz, yine telefonlar meşgul, arıyoruz meşgul ve ikinci sefer vardık, dedik ki: “Ne olacak?” Dedi ki: “Burada başka yurt yok mu?” “Yurt yok.” Dedik: “Ne yapacağız?” “Bütün

çevre köylerinin öğrencileri burada Süleymancıların Yurdunda kalıyor. En uygun, oraya verin, hiçbir okulu bölünmesin, burada okusunlar.” dedi. Bu yüzden de çocuklarımızı oraya verdik. Birisi kız öğrenci yurdunda kalıyordu, oğlum da erkek öğrenci yurdunda kalıyordu, 2 tane öğrenciyi aynı anda okula verdim. Onlar üç yıl evvel Aladağ yurdunda kalıyordu ve orayı yıktılar. Sekiz yılda bir yurt yıkılıyor da kırk yılda neden yıkılmıyor bir yurt? Yani, bizim bu öğrencilerin tek sorunu biz miyiz, devlet mi? Eğer bizsek biz çocuklarımızı burada durdururuz, okutmayız; bizim gibi cahil kalır ama devletimiz “Okutun.” diyor ve bize bir yurt yapmıyor. Sekiz yılda bir yurt yıkılıyor, kırk yılda bir yurt yıkılmıyor ve üç yıl oldu hâlen daha bizim çocuklarımıza bir yurt yapılmadı. Bizim öğrencilerimiz hâlen rezil durumdalar. Kozan’a gitti öğrencinin bir tanesi, ben indim, çocuğum dedi ki: “Baba, ne yemek yetiştiriyor bize, aç kalıyoruz.” Ben gittim, direkt okul müdürüne, dedim ki: “Benim çocuk aç kalıyor.” Çocuğum dedi ki: “Baba, tualeti, banyosu, inan yaşanacak yer değil.” ve aynen çıktım müdürün yanına dedim ki: “Böyle böyle.” “Biz yaptırıyoruz onları.” dedi. Bir okulun banyosu, tualeti biz şikâyet ettikten sonra mı yapılır, yoksa bu öğrenciler o yurttaki okusun diye daha evvel mi yapılır? Bizim zaten canımız yandı, başka bir şey değil. Gerideki insanlarımızın, çocuklarımızın canı yanmasın.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Yani, sen özetle diyorsun ki: “Mücahit Bey ve Millî Eğitim Müdürü bizi buraya yönlendirdi, biz öyle kaydettirdik çocuklarımızı.”

SEVİM KÖYLÜ’NÜN BABASI ALİ KÖYLÜ – Bizim yanan çocuklarımızın tek sorumlusu Millî Eğitim Müdürü, başka kimse değil. Bizi oraya yönlendirmese, orayı söylemese biz oraya ne veririz ne de benim çocuklarımın burnu kanardı.

BAHTINUR BAŞ’IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Zaten biz çocuklarımızın çantasını indirmemiştik, arabanın üstündeydi. Arabadan indirmedik, bunlar konuşulana kadar arabanın üstündeydi, Muhtarım biliyor.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Kozan’a gidecektiniz siz?

BAHTINUR BAŞ’IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Biz arabamızı sürüyorduk, ya İmamoğlu’na ya Kozan’a götürüyorduk çocuklarımızı.

SEVİM KÖYLÜ’NÜN BABASI ALİ KÖYLÜ – Sayın Başkanımızın da Mustafa Akgedik’in yanına vardık, o zaman dedik ki: “Böyle böyle. Kozan’a götürelim.” “Niye Kozan’a gidiyoruz? Burada yurt mu yok da Kozan’a gidiyorsunuz?” dedi.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Kim söylüyor bunu?

SEVİM KÖYLÜ’NÜN BABASI ALİ KÖYLÜ – Sayın Başkanımız. Mustafa Akgedik.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Siz?

SEVİM KÖYLÜ’NÜN BABASI ALİ KÖYLÜ – Bu, Millî Eğitim Müdürünün yanına vardı, dedi ki: “Burada imkânın varken neden Kozan’a gönderiyorsunuz?”

ALADAĞ BELEDİYE BAŞKANI MUSTAFA AKGEDİK – Ona ben açıklık getireyim: Benim yanıma geldiler, ben Millî Eğitim Müdürünü aradım, dedim ki: “Bu arkadaşları ne yapacağız. Geçen yılki çözümü yapamaz mıyız? Yani lisenin yurdunda barındıramaz mıyız devlet yurdunda?” O zaman dedi ki: “Bu sene oranın kontenjanı dolu, geçen yıl 23 kişilik bir açık vardı, onları oraya değerlendirdik ama bu sene biz oranın taşıma planını Kozan’a yaptık.” Ben “Arkadaşlarla siz yine görüşün.” dedim, hatta dedim ki: “Bunlara, bu yurda ilave yatak atarak falan bu işi çözemez misiniz?” “Bilmiyorum...” dedi. “Yine de ben arkadaşları yanınıza gönderiyorum.” dedim, Millî Eğitim Müdürünün yanına yönlendirdim. Ondan sonrası onların.

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM’İN BABASI AHMET YETİM – Evet öyle oldu, Başkanımız öyle dedi.

BAŞKAN – Ama bak, şimdi, sen biraz önce yanında oturan Başkana “Bize ‘Aladağ’da yurt mu yok? Aladağ’a niye öğrenci vermiyorsunuz? Orada kaldırın.’ dedi.” dedin, şimdi söyledin onu. Ben yanlış anlamadım herhâlde. “Mustafa Akgedik Başkan bize ‘Aladağ’da yurt mu yok? Buradaki yurda verin.’ dedi.” demedin mi?

SEVİM KÖYLÜ’NÜN BABASI ALİ KÖYLÜ – Evet. “Neden Aladağ’da yurt vermiyoruz da Kozan’a gönderiyoruz?”

ALADAĞ BELEDİYE BAŞKANI MUSTAFA AKGEDİK – Hani şunu söyledim: “Burada ben bir imkân oluşturabiliyorsak hani lise yurdunda, devlet imkân oluşturabiliyorsa göndermeyelim Kozan’a.”

BAHTINUR BAŞ’IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Başkanımızın sözü bu. Bizi oradan İlçe Millî Eğitim Müdürüne gönderdi.

SEVİM KÖYLÜ’NÜN BABASI ALİ KÖYLÜ – İlçe Millî Eğitim Müdürüne geldiğimizde aynen, söylediklerim gibi “Bekleyin, çözeceğiz.” Bir hafta, iki hafta... En son vardığımda “Bütün öğrenciler, çevre köylerden gelen öğrenciler bu yurttan kalıyor, siz de buraya verin.” Bize tek dedikleri bunlar.

BAŞKAN – Var mı söyleyeceğiniz bir şey?

NURGÜL PERTLEK’İN BABASI MEHMET PERTLEK – 3 tane kızım, 2 tane oğlum var. Tamam, küçükleri öldü. Oğlumun biri askerde.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Hangi çocuğunuz öldü?

NURGÜL PERTLEK’İN BABASI MEHMET PERTLEK – En küçüğü, Nurgül.

Hepiniz hoş geldiniz, teşekkür ederim.

2 kızım orada lisede okuyor, biri imam-hatipte; oğlumun biri burada, biri de askerde.

BAŞKAN – Allah başka acı göstermesin.

NURGÜL PERTLEK’İN BABASI MEHMET PERTLEK – Eşim götürdü, ben götürmedim, ben çalışıyordum o zaman, eşim görüştü.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Eşinizin ismi?

NURGÜL PERTLEK’İN BABASI MEHMET PERTLEK – Şerife Pertlek.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Sen mi götürdün.

NURGÜL PERTLEK’İN ANNESİ ŞERİFE PERTLEK – Ben götürdüm.

BAHTINUR BAŞ’IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Biz İlçe Millî Eğitim Müdürüyle de görüşmeden önce ilk gün Şerife ablamız götürdü o çocuğu oraya.

MUSTAFA ALİ BALBAY (İzmir) – Bir de Şerife ablamızı dinleyelim.

BAHTINUR BAŞ’IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Ali Köylü’yle ilkin, biz daha çocuklarımızı oraya götürmeden onlar götürmüştü oraya.

BAŞKAN – Şerife Hanım, buyurun.

NURGÜL PERTLEK’İN ANNESİ ŞERİFE PERTLEK – Eşim çalışıyordu, aradı “Çocukları götür.” dedi. Muhtarın arabasına bindirdim... Sinanpaşa okulundan o öğretmen yönlendirdi, “Sen bunu Süleymancılara elet.” dedi. Ben de aldım çocuğu çarşıya indirdim. Eşimi aradım, “Böyle, böyle” diyor dedim. O da dedi ki: “Çocuğu köye elet, teslim et, şimdilik orada dursun. Ötekinin arkadaşları nereye yönlendirilirse sen de oraya götür.” Ben devlete teslim ettim çocuğu, Süleymancılardan yurduna, ondan sonra köye geldim. Köyde de bu arkadaşlarla gene vardık o Millî Eğitim Müdürünün yanına. O da bir kâğıt verdi elimize, numara verdi, telefon numarası. “Biz buluruz, cuma geri gelin.” dedi. Geri geldik, aradık, açmadı telefonu, geri vardık. “Paranız varsa ev tutun.”

Bunun suçlusunu bulun, bize teslim edin. Kapıyı kilitleyen suçluyu bulun. Ben bunu istiyorum sizden, başka bir şey istemiyorum.

MUHAMMET RIZA YALÇINKAYA (Bartın) – Seni de mi o Okulun Müdürü Mücahit yönlendirdi?

NURGÜL PERTLEK'İN ANNESİ ŞERİFE PERTLEK – O yönlendirdi. Biri o, biri de Millî Eğitim Müdürü. Bir de neydi onun ismi neydi, o. O 3'ü yönlendirdi. Okulun kapısını kilitleyenleri bulun, bize teslim edin.

BAŞKAN – Buyurun.

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Sayın Müdürüm, Sayın Bakanım; “Bu çocuğun gözü ağrıdığına ya da hasta olduğunda Millî Eğitim Müdürü acaba telefon etse Adana'dan göz doktoru gelmez mi? Hastalık doktoru gelmez mi?” diyor. Yani, birçok sorunumuz var bu olayla ilgili. Ben bu çocuğu götürüyorum, oradan alıyorum. Nereye götürüyorum? İmamoğlu ya da Kozan'a götürüyorum. Bu iki günümü alıyor yahut da daha da fazlası götürüp getirmesi. Oraya çıkarıyoruz. Bir de bize orada şey buluyorlar. “Bu kaç gün gelmedi?” Bize kâğıt gönderiyorlar, zabıt tutuyorlar, beş gün mü kalmadı. Yurtta yatsa gene bizi suçluyor Millî Eğitim. “Niye bu çocuk burada yatıyor?” diyorlar. Bize “Bu çocuğu götürün.” diyorlar. Orası çok sürmedi. Ben buradan varsam yayan gitsem ancak akşama varırım. Tek ayak, sol bacağım sakat. Akşama varırım yayan gitsem. Hasta olsam yetiştirilebilir miyim? Oradan alıyorum, doktora götürüyorum, geri getiriyorum; bu sorun.

Şimdi, hepinizden Allah razı olsun. Müdürüm, burada duruyorum, malum hep bir yerdeyim. Bizim bir tane sağlık ocağımız yok bir hastamız olsa yahut da iğne vuracak bir hemşiremiz yok. Yerimiz, okulumuz, her şeyimiz... Burada olsa hastalığını tedavi eder. Yarın bir hastamız olsa Kozan'a varana kadar buradan yahut da acil, belki kalacak yer de olur, belki boş okulumuz da var. Bir tane hemşiremiz bir iğne vuracak... Belki hamile kadınıımız var, ona da bir doktor olsa çok memnun olurum.

Hepinize teşekkür ederim.

MUHAMMET RIZA YALÇINKAYA (Bartın) – Sayın Bakanım, bir konu hakkında bir soru soracaktım özür dileyerek.

BAŞKAN – Tamam, buyurun.

MUHAMMET RIZA YALÇINKAYA (Bartın) – Biraz önce siz söylediniz herhâlde...

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Ben Yunus Demircioğlu, ev konusunda konuşacağım.

MUHAMMET RIZA YALÇINKAYA (Bartın) – Onu konuşuyorduk. Yunus'un eşi orada çalışıyor muydu, çalışmıyor muydu?

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Orada görevli benim hanımım.” dedi.

MUHAMMET RIZA YALÇINKAYA (Bartın) – Biz bugün ifadesini aldığımızda o bayan dedi ki, daha doğrusu bize... Yani sorgu, ifade değil, özür dilerim. Yani onu orada çağırdılar dinledik, konuşmasında dedi ki: Biz oraya komşular olarak da ziyarete gidiyorduk, arada sırada pasta yapıyorduk, kurabiye getiriyorduk, çay içmeye gittik.” dedi.

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Yalan söylüyor.

MUHAMMET RIZA YALÇINKAYA (Bartın) – Yalan söylüyor, değil mi. Bu bayan orada çalıştı.

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – “Benim hanımım orada çalışıyor, çocuklarımızı buraya verin, yardımcı olur.” dedi.

MUHAMMET RIZA YALÇINKAYA (Bartın) – Öyle dedi?

SÜMEYYE YETİM VE FADİME YETİM'İN BABASI AHMET YETİM – Yunus Demircioğlu'yla beraber elettik çocukları. “Benim eşim orada çalışıyor, orada sizin çocuklara yardımcı olur, sizin köyünüzü biliyoruz.”, Yunus Demircioğlu böyle dedi.

BAHTINUR BAŞ'IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Yunus Demircioğlu'nun hanımı ifadesinde diyor ki: “Ben kermes için gitmişim o gün okula.” Hayır efendim.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Çay için dedi.

BAHTINUR BAŞ'IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Evet, orada çalışıyor, orada bir sürü bayan çalışıyor, öğretmen olarak orada çocuklara eğitim veriyor, etüt dersi veriyorlar.

LEYLA ŞAHİN USTA (Konya) – Kızlarınıza bulaşık yıkatıyorlar mıydı?

BAHTINUR BAŞ'IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – “Karşılıksız” diyorlar. Hayır, kesinlikle orada kimse karşılıksız çalışmaz. (Gürültüler)

BAŞKAN – Bir dakika.

Buyurun.

İSMAİL TAMER (Kayseri) – Şimdi, ben başından sonuna kadar dinledim, şöyle bir şey dediniz: “Bunlar, bizim çocuklarımız o yurda girmeseydi o yurt kapacaktı.” Doğru mu?

BAHTINUR BAŞ'IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Evet, doğru, doğru.

İSMAİL TAMER (Kayseri) – Şimdi, şöyle bir, hep beraber, birlikte düşünelim. Yani benim kimseyi savunduğum falan yok, ben sizden tarafayım, onun için de buradayız yani onu antrparantez belirteyim.

Şimdi, kaç çocuğunuz var sizin?

BAHTINUR BAŞ'IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – 6 çocuk.

İSMAİL TAMER (Kayseri) – Orada kaç çocuk kalıyordu?

BAHTINUR BAŞ'IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – 21.

İSMAİL TAMER (Kayseri) – 6 çocuk olmasa orası kapacak mıydı?

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Böyle böyle, köylerden toplamışlar.

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – 30 tane çocuk var, 6 çocuk değil ki.

BAHTINUR BAŞ'IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Toplam raporda 28 çocuk gözüküyor, bana gelen raporu okudum ben.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Evet, 28.

İSMAİL TAMER (Kayseri) – Millî Eğitimden yardım alıyorlar mı bunlar, sizin çocuklarınıza para ödüyor muydu Millî Eğitim?

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Biz çocuklarımıza hiç para ödemiýorduk.

İSMAİL TAMER (Kayseri) – Siz değil, Millî Eğitim ödüyor muydu?

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Millî Eğitim ödüyor, anlaştılar, o müdürle anlaştı müdür.

BAŞKAN – Karıştırmayın, yanlış bilgi oluyor.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Söyleyin, bir şey söyleyecekti Beyefendi, söyleyin.

BAHTINUR BAŞ'IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Oraya biz, o Müdürle... (Gürültüler) Şüpheleniyoruz, bizim orada oraya o yardımı yaptığını, yalnız bilmiyoruz yardım yaptığını. O eşinin orada olmasından, bizi oraya yönlendirmesinden, biz bundan şikâyet ediyoruz.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Kendi de oradan almıyorsa bile belki karısının üzerinden kazandığı parayla alıyor diyorsunuz.

ZELİHA AVCI'NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Evet anlaşma olmasa orası hiç bakmaz çocuklara, bizden ister parayı.

BAŞKAN – Şimdi, değerli ailelerimiz, gerçekten çok büyük bir acı yaşadınız, Allah tekrar sabır versin, Allah başka bir acı göstermesin, başka evlat acısı göstermesin.

Buyurun.

SEVİM KÖYLÜ'NÜN ANNESİ – Benim 1 kızım vardı, en büyüğü kızdı, 4 oğlum var. Kızım 14 yaşında 8'inci sınıftaydı, burada 4'üncü sınıfa kadar okudu, ondan sonra Aladağ'a istediler çocuğumu. O, yukardaki okulda bir sene, bir sene de aşağıdaki okulu yıktılar, bir sene de aşağıdaki lise yurdunda kaldı, bu yıl da bizi mecbur tuttular, Kaymakamlığa varıyoruz, Yunus Demircioğlu'nun yanına, bizi Kaymakama göstermiyor. Bizim çocuklarımıza servis yok, daha köyümüzde, sağ olsun, bir Muhtarımızın var bir minibüsü, bir de Cuma Ali'nin var, yol parasını vere vere götürüyoruz çocuklarımızı, getiriyoruz buraya. Ondan sonra vardım dedim ki: "Bize kaymakamı göster. Her yerlere servis veriliyor, bu bizim çocuklarımıza niye verilmiyor, biz vatandaş değil miyiz?" "Yok ablam Kaymakam." dedi. Her varmama "Yok." der, beni yollar. Kaymakamı niye koyuyorlar, seni niye koyuyorlar, herkesin yeri ayrı. Ben dedim ki: "Günde vermezlerseler ayda versinler bizim çocuklarımıza bir servis, eve gelsinler Yunus ağabey." "Yok." dedi, göstermediler. Buradan çocuklarımızı elettik. İki hafta geç kaldı çocuklarımız. Bir yerden bir isteyen yok, devletimiz aldı, üç sene dört sene oldu okul yıkılalı, niye yapmadılar? Bir sene misafirlik orada kaldı, bir sene de buraya aldılar, şimdi benim bir tek çocuğum, elim kolum kuruya kaldı, elin 2 taneyse 1'i kaldı. Neden bunu aldılar da bizim çocuklarımızı komşu komşu gezdirdiler de yaktılar şimdi? Millî Eğitim müdürüne 2 defa vardık, en sonunda dedi ki: "Ev tutun da okutun çocuğunuzu." Bu devletin okulu yok mu, bu devletin parası yok mu, bize geçmez mi devletin parası? İstemiyorum parasını da, vermesinler, benim 15 yaşında çocuğumu... Ben bu çocuğumu... On altı senelik evliyim ben, bu çocuğum oldu on dört sene evvel, ben bu çocuğumu kalp damarı tıkalı diye Ankaralara götüre götüre on dört sene evvel 7 milyar para çıktı bu çocuğuma benim, o hallerde getirdim, benim gibi bir kız... Neden misafir misafir benim çocuğumu gezdirdiler de bir okula yönlendirmediler? Adana Büyükşehirden Kaymakamlığa servis ayrıldı, niye vermediler bize? Biz burada iki arada bir deredeyiz. Bizi kimse görmüyor, Başbakanımız da görmüyor, siz de görmüyorsunuz. Neden görmüyorsunuz bizi? Aladağ var yok, Aladağ'ın elinde... "Dön git." dersiniz, dönüp geliyoruz. Biz mecburuz burada. Mecburluktan, bakımsızlıktan öldü çocuklarımız. Hadi orada kaza yaptı, öldü deseniz neyse, bir şekil; yana yana, cayır cayır öldü bizim çocuklarımız. demiş ki Müdür: "Bu içerisi temiz." Bizim köylülerin insanları var orada, diyorlar ki: "El Merdivenini elettim, yetiştim ama 'İçerisi temiz, girmeyin.' dediler. Bir tanesinin burnu kanamazdı. Kimsenin burnu kanamazdı. Girseydim hepsini atardım kapıya." dedi.

GÜLAY YEDEKÇİ (İstanbul) – Kim diyor bunu?

SEVİM KÖYLÜ'NÜN ANNESİ – Aladağ'da bizim köylülerin adamları hep toplanmışlar, "Girmeyin, kimsenin burnu kanamaz." demişler.

BAŞKAN – İçeride kimse yok diyen kim?

SEVİM KÖYLÜ'NÜN ANNESİ – Müdürlermiş, orada bulunan müdür "Kimse yok, içerisi temiz." demiş. Bakın, kaç tane çocuk yok, 6 tane buradan, 4 tane de oradan, 11 tane evladımız. Biz bunları kolaylıkla yetiştirmiyoruz. Haksızsak bize "haksız" deyin Allah için. Ondan sonra ama bizim yerimize kendinizi alın, ne diyeceksiniz haydi, bizim yerimize kendinizi alın, hepiniz emmiler konuşun.

SEVİM KÖYLÜ'NÜN ANNESİ – Dört ay, beş oldu, ben gece uykusu neydi bilmiyorum.

BAŞKAN – Öncelikle, böyle bir acıda haklı haksız yok. Sorumluları kimse...

SEVİM KÖYLÜ’NÜN ANNESİ – Ben çocuklarımızın bir şehit mertebesini istiyorum. Sayın Başbakana selamımızı söyleyin.

BAŞKAN – Aleykümselam, söyleriz.

SEVİM KÖYLÜ’NÜN ANNESİ – Bu kadar.

Allah razı olsun, ayağımıza sağlık.

Şurada ben laf veriyorum ama sırtım başım tir tir titredim.

BAŞKAN – Şimdi, gerçekten çok büyük bir acı, gerçekten bu acıyı Allah kimseye yaşatmasın.

SEVİM KÖYLÜ’NÜN ANNESİ – Kaymakamıma bir şey demiyorum, Kaymakamı göstermiyorlar bize vardık mı. Biz varıyoruz, veriyoruz yol paramızı, minibüsümüze dolup geliyoruz, Kaymakamlığa varıyoruz, Kaymakamı göstermiyorlar.

BAHTINUR BAŞ’IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – “Ben hallederim, Kaymakamın...” dedi.

SEVİM KÖYLÜ’NÜN ANNESİ – Millî Eğitim Müdürü ile Yunus, Aladağ’ın en büyüğü, bizi onlar bu şekle düşüren. Allah için söylüyorum, yalan söylemiyorum ben.

BAŞKAN – Şimdi, biz hepinizi dinledik, notlarımızı aldık. Dediğim gibi, çok büyük bir acı yaşıyorsunuz, Allah bir daha kimseye böyle bir acı göstermesin.

SEVİM KÖYLÜ’NÜN ANNESİ – Bizim de harika yollarımız yok, sularımız yok, hasta oluyoruz, biz doktora gidemiyoruz.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Yandı çocuklarımız, neden şehitlik verilmiyor?

SEVİM KÖYLÜ’NÜN ANNESİ – Sayın Valimiz geldi, çocuklarımızın...

BAŞKAN – Arkadaşlar, bir beni dinler misiniz.

SEVİM KÖYLÜ’NÜN ANNESİ – Valimiz gelmeden bir hizmet yaptılar, o yüzden bir gün iyi gitti arabalarımız, şimdi yine, bugün yine çalıştırdı, Allah razı olsun. Biz yandık...

BAŞKAN – Toparlayalım, Karahan, Kışlak’a da gideceğiz.

Sizi de dinleyelim.

EMİNE PERTLEK’İN BABASI YAŞAR PERTLEK – Elli beş gündür hastanedeydik biz, yeni geldim, okula teslim ettim. Biz buradan götürdük bu çocukları, vardık oraya. Muhtara, Belediye Başkanına vardık biz. İlçe Millî Eğitime gönderdik, biz vardık oraya, dedik “Böyle, böyle durum.” Biz ikinci varışımızda dedik: “Müdürüm, böyle böyle. Bu çocuklara ev tutun.” “Ev tutarsak biz, bir tane hemşire, bir tane öğretmen, kimse taşın altına elini sokmaz.” dedi. Biz mecbur kaldık, bizim bu çocuklarımız göz göre, cayır cayır yandı. Evde de yoktum ben. Muhtarın evi köyün karşısında...

SEVİM KÖYLÜ’NÜN ANNESİ – Bize “Haydi topla çocuğunu, Kozan’a yönlendiriyorum seni.” deseydi, biz yoldan mı dönerdik. Bizi mecburen oraya gönderdik.

EMİNE PERTLEK’İN BABASI YAŞAR PERTLEK – Bu çocukları, bizi Kozana çağırırsaydı, biz direkt bu çocuklarımızı götürüp yaktırdık cayır cayır.

BAHTINUR BAŞ’IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Biz arabanın üstünden çocuğumuzun çantalarını indirmedik. Muhtarın vardı orada, üstünden indirmedik o sözü duyana kadar. Biz götürüyorduk çocuğumuzu. Biz çocuğumuzu Ankara’ya da götürürüz, Adana’ya da götürürüz, biz bunu kazandıysak bir yerde okutacağız ama bu lafları duyunca ne yapalım başka, yapacak bir şey var mı? Elettik verdik çocukları.

EMİNE PERTLEK’İN BABASI YAŞAR PERTLEK – Yoksa biz bu çocuklarımızı... Cayır cayır vardı, komple çökmüş çatı yanıyor, kimse içeri sokulmuyordu.

MUHAMMET RIZA YALÇINKAYA (Bartın) – Saat kaçta gittin sen oraya ağabey.

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – Kırk üç dakikada ben bunları ettim oraya.

TUBA AYDOĞDU VE NESLİHAN AYDOĞDU’NUN ANNESİ TESLİME AYDOĞDU – Çatır çatır yandı bizim gözümüzün önünde, televizyonda. (Gürültüler)

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – Şimdi, güvenlik amaçlı kimseyi oraya almadılar. Sağlık ocağının orada durduk, saat on bire kadar orada durduk, on bir buçuğa kadar. Ondan sonra dediler bana ki Kara’nın ki Kozan’a gitmiş hastaneye, Yaşar Pertlek’in ki Aşkın Tüfekçiye gitmiş. Oradan ben çıktım on ikide Kozan’a, Mehmet Kara’yı bıraktım, oradan bastım gittim Adana’ya. Aşkın Tüfekçiye onu bıraktım, Numuneye de Ahmet Yetim’i bıraktım. Ahmet ağabey, o şeyle gitti... Numuneye vardık, dört buçuk saat. Ondan sonra beşte de Sayın Bakanımız geldi, orada konuştu. Ondan sonra da altıda ben bir mahalleye geldim, tekrar geri vardım.

MUHAMMET RIZA YALÇINKAYA (Bartın) – Şunu söyleyeceğim Muhtarım: Yani siz burada yangın haberini aldıktan sonra aileleri alıp gittiğinizde kırk üç dakika sonra oraya... Yani, yedi buçukta olsa, sekizi çeyrek geçe falan oradasınız, öyle mi? Sekizi çeyrek geçe oradasınız. Yangın on bire kadar devam etti mi?

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – Devam etmedi. Biz vardığımızda devam ediyordu, ondan sonra bizi zaten sokmadılar.

SEVİM KÖYLÜ’NÜN ANNESİ – Hemen yangında hemen dediler ki: “12 kişi yok. Yanıyor ama 12 kişi kayıp.” Bağırıyorlar televizyonda.

ZELİHA AVCI’NIN BABASI MUSTAFA AVCI – Ben vardım, “Benim çocuğum içeride yanıyor.” dediğim anda yayın yasağı getirdiler. “Yayın yasağı geldi. Kaç çocuk vardı burada?” dedi, “Orada dosya var, içeride kaç çocuk olduğunu bilin.” dedim. “Yayın yasağı var.” dediler. “Benim çocuğum cayır cayır yanıyor içeride.” dedim. Süleymancıların yurdu diye... Kimdi, bilmiyorum. Başka bir şey yok.

KÖPRÜCÜK MAHALLESİ MUHTARI MUSTAFA YETİM – Kozan’a giderken ben, Mustafa Bey aradı, dedi: “Üzgünüm Muhtarım, 6 tanesi...” Ahmet Yetim’e söylemedim ben. “Bayram Yetim, söylemeyelim.” dedi, en büyüğümüz, yanımdaydı. Adana’ya varınca söyledi. Bayram’a dedim ki: “Sen söyle. O söyledi.

BAHTINUR BAŞ’IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Ben bir maden işinde çalışıyordum, akşam geldim, saate baktım, yedi buçuk sıralarında hemen haberlerde “Mustafa Akgedik diye yaralı var, yangında. Aladağ Kız Yurdu.” diye bir yazı geçti, baktım, o zaman koştum, telefona sarıldım, yurdun telefonunu aradım, hiç kimseden haber alamadım. O zamana kadar... Orada bir pikap vardı, iş yerinde, ona bindim, vardım ben, daha yangın yeni sönmüştü. Benim gittiğim yere üç saatte zor vardım ben, gece kar yağıyordu, geldim daha yangın vardı. Ben yangını görünce oraya tak diye düştüm, bende şeker var, tansiyon vardı, ben ondan sonrasını hatırlamıyorum. Ondan sonra Muhtarım aramış. Bana yolda dedi zaten “Mehmet Ali’nin çocuğu yanmış kardeş.” deyince benim orada çavuş var... Onu telefondan duydum, aşağı atlıyordum, kardeşim beni tuttu, iyi ki o varmış, öteki çocuklar da babasız kalacaktı. Atacaktım kendimi arabadan aşağıya. Ben biliyordum çocuğumun yandığını bizzat yolda. “Senin gibi 2 kişinin çocuğu belli oldu, Mehmet Ali ile Mehmet Pertlek’in çocukları yanmış.” dedi. Bizim çocuklarımız da içlerindeki en ufak çocuklar, 10 yaşında. Ben vardım, daha öğrenemedim, orada çocuklarımızın yandığını bile öğrenemedim, bir saat, iki saat, saat on bire kadar, on birde bana bilgi verdiler, muhtar verdi bilgiyi. Yetkili birisini görmedim.

SEVİM KÖYLÜ’NÜN ANNESİ – Biz başka bir şey istemiyoruz, cezalıları cezasını çekecek. Biz nasıl yandıysak kendileri de öyle yansın, biz bunu istiyoruz.

BAHTINUR BAŞ'IN BABASI MEHMET ALİ BAŞ – Bizim bu yurttaki kapıların kilitli olması... İçinden kilitliymiş kapılar. Raporları okudum ben, dış kolu var, iç kolu yokmuş. Orada eğitimler kapıları kilitlemiş, etüt odasına çocukları; hocanın bir tanesi ders vermeye kalmış, ders veriyormuş orada, öbürleri de kilitlemiş artık nereye gittilerse. Hiçbirisi de o suçu üstlenmemişler orada eğitimlerin. Ya “Çaya varmıştık.” ya “Yemeğe varmıştık.” ya da “Yardım amaçlı varmıştık.” diyorlar. Kesinlikle yalan onlar, kesinlikle orada çalışıyorlardı, öğretmendi onlar. Orada Mahmut Hoca diye bir arkadaşımız vardı, o dedi -yatıyor- “Sizin her çocuğunuza her gün 2 tane bayan ders verecek, güvenliği bundan sorulur. Hiç endişeniz olmasın, 2 bayan burada ders verecek, çocuklarınıza akşamları din dersi verecek.”

BAŞKAN – Teşekkür ediyorum, Allah razı olsun hepinizden.

Kapanma Saati:19.18

